

Pregatire pentru evanghelizare si marturia personala

In acest studiul vom vedea necesitatea pregatirii membrilor bisericii. Dar aici se naste si prima intrebare: care este primul instrument pe care un crestin trebuie sa-l aiba pentru a fi pregatit de a aduce pe cineva la Hristos? Pentru aceasta va fi necesar sa revedem doua porunci date de Isus ucenicilor Sai.

Prima porunca o gasim in Matei 4,19:

“19 El le-a zis: "Veniti după Mine, și vă voi face pescari de oameni.”

Iar a doua este scrisa in Matei 28,19:

“19 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

Ia aminte ca prima porunca ne conduce catre lume: “Duceti-va si faceti ucenici din toate neamurile”. Aceasta vrea sa ne spuna ca nimeni nu poate merge sa evanghelizeze daca mai intai nu trece pe la Isus.

Primul instrument de care are nevoie un crestin pentru a marturisi pe Isus, este o experienta personala cu El. A evangheliza nu inseamna a indoctrina, nici macar a imparti cunostinte teoretice. A evangheliza inseamna a conduce o persoana la Hristos, pe care nu-L cunoaste. In acest punct ne intoarcem asupra unui fapt pe care l-am mentionat deja de multe ori. A aduce o persoana la Isus este o misiune, dar in acelasi timp este un instrument prin care acumulam o experienta personala si profunda cu Isus. Apostolul Pavel era constient de aceasta. El era un vizitor cu teluri inalte care a infiintat multe biserici. Visul sau era de fapt visul lui Dumnezeu, si anume pregatirea Bisericii pentru reintalnirea cu Isus la revenirea Sa. Eu personal il admir mult pe Pavel si mereu ii voi fi recunoscator pentru ceea ce el m-a invatat. Serva Domnului vorbeste de foarte multe ori despre felul in care Pavel a infiintat biserica primara a lui Dumnezeu, slavita, sfanta si fara pata, adica despre felul in care Pavel se preocupa de cresterea Bisericii. Iata ce ne spune un pasaj din cartea Faptele Apostolorilor pag 212-213 (ed. sp.):

“Apostolul Pavel se simtea responsabil in mare masura de bunastarea spirituala a acelor care se converteau in urma lucrarii sale. El dorea ca acestia sa creasca in cunoasterea singurului Dumnezeu adevarat si a lui Isus Hristos al carui trimis era. Adesea in lucrarea sa, se intalnea cu mici grupuri de barbati si femei care il iubeau pe Isus, se alatura lor in rugaciune si-L rugau pe Dumnezeu sa-i invete cum sa mentina o stransa relatie cu El. Adesea se intalnea sa discute cu ei pentru a gasi cea mai buna metoda prin care sa faca cunoscut lumina adevarului Evangheliei. Iar atunci cand se gasea departe de acestia, il ruga pe Dumnezeu ca sa-i apere de rau si sa-i ajute sa poata fi misionari eferverscenti si activi.”

Te rog sa observi preocuparile lui Pavel in ceea ce privea pe cei nou convertiti. In primul rand, Pavel se simtea responsabil de bunastarea spirituala a acelor care se converteau in urma lucrarii sale. In al doilea rand, Pavel dorea ca acestia sa creasca in cunoasterea Unicului Dumnezeu adevarat.

Aceste doua preocupari aveau de a face cu preocuparea pregatirii Bisericii slavite a lui Hristos. Iar aceste preocupari il determinau sa staruiasca in rugaciune pentru cei noi convertiti, pentru a-l ruga pe Dumnezeu sa-i invete cum sa mentina o relatie vitala cu Isus. Si cum se mentinea acesta relatie vitala? Mai intai se intalnea cu ei ca sa discute despre metodele prin care sa poata face cunoscuta lumina adevarului. Iar atunci cand era departe de acestia, mijlocea in rugaciune pentru ei, pentru ca Dumnezeu sa-i pazeasca de rau si sa-i ajute sa fie misionari activi.

Pavel stia ca un crestin care nu se roaga, care nu studiaza Scriptura si care nu lucreaza pentru Hristos, nu poate creste. Si ce se intampla daca nu creste spiritual? Pe langa faptul ca ramane un pitic spiritual, acea persoana se indreapta fara sa-si dea seama catre distrugere. De aceea se preocupa Pavel ca sa-i pregateasca si sa-i angreneze in lucrarea lui Dumnezeu.

In cea de-a doua parte a acestui studiu, vom vedea ca pe langa faptul de a poseda o relatie personala cu Isus, crestinul are nevoie de o pregatire speciala pentru aceasta lucrare. Iar aici intra in scena lucrarea liderilor bisericii. Pastorul niciodata nu trebuie sa faca lucrarea destinata bisericii. Iata ce ne spune Spiritul Profetic in cartea Marturii vol I pg. 456 (ed. Sp.):

“Predicarea este doar o mica parte a lucrarii care trebuie facuta in vederea salvarii de suflete. Spiritul lui Dumnezeu ii convinge pe pacatori de adevar si ii aseaza in bratele Bisericii. Predicatorii pot sa-si faca partea lor dar nu vor putea realiza niciodata lucrarea pe care Biserica trebuie s-o faca.”

Acest mesaj se adreseaza in special pastorilor si se refera la predicarea de la amvon. Mentioneaza predicarea ca pe o mica parte a lucrarii care trebuie facuta pentru salvarea sufletelor. Dar este Dumnezeu Cel care realizeaza partea principala a acestei lucrarii. Si in ce fel o face? Asezand pe noii convertiti in bratele Bisericii. Si concluzioneaza: predicatorii nu vor putea realiza niciodata lucrarea pe care biserica trebuie s-o faca. Cred ca nu este necesar sa explic faptul ca atunci cand se vorbeste despre Biserica, nu se refera la aceasta din punct de vedere institutional, ci se refera la membrii ei.

Iata un alt citat aflat in Marturii vol. II pg. 68 (ed. sp.):

“Ideea ca pastorul trebuie sa poarte toata povara si sa faca tot lucrul, este o mare greseala. Pentru ca sa se ajunga ca lucrarea sa fie impartita este necesar mai intai ca Biserica sa fie educata in sensul acesta.”

Deci, lucrarea pastorului este aceea de a pregati, a educa, a invata, a constientiza, a organiza, a inspira si a echipa pe membrii bisericii pentru ca acestia sa-si poata indeplini datoria. Membrii trebuie sa aduca pe altii la Hristos, iar acesta este mijlocul prin care vor creste spiritual si vor dobandi pe zi ce trece tot mai mult din caracterul lui Isus Hristos. Dar nici pastorul nu trebuie sa creada ca misiunea sa este doar aceea de a predica. Nu! El trebuie sa inteleaga ca trebuie sa pregateasca, sa educe mereu si mereu pe membri. Trebuie sa le ofere materiale care sa-i ajute sa-si indeplineasca misiunea.

Iata un alt citat din Hristos Lumina Lumii pag 126 (ed. sp.): dar inainte de a-l cita, probabil ca te intrebi de ce in acest trimestru folosesc atat de multe citate din Spiritul Profetic? Dintr-un simplu motiv, cele mai bune manuale de crestere a bisericii, de predicare, de evanghelizare, sunt Biblia si Spiritul Profetic. Adesea ma simt trist atunci cand vad ca aceste manuale bazice sunt lasate la o parte si alergam dupa materiale speciale din seminarele sustinute de catre marii doctori in teologie ai lumii. Iata acum ce ne spune citatul mai sus mentionat:

“Dumnezeu a ar fi putut sa-si atinga obiectivul de salvare a pacatosilor si fara ajutorul nostru. Dar pentru a ajunge sa dezvoltam un caracter asemeni lui Hristos, trebuie sa participam in lucrarea Sa.”

Un alt citat idn Marturii vol. III pg. 323 ne spune urmatoarele:

“Cel mai mare ajutor pe care pastorii il pot da membrilor din bisericile noastre, nu consta in a predica, ci in a le trasa planuri de actiune, dand fiecaruia o lucrare prin care sa ajute semenul sau. Daca ii va pune la lucru, cei abatuti foarte curand vor uita de problemele lor si vor deveni puternici, iar cei ignoranti vor deveni inteligenti, si toti vor invata sa prezinte adevarul exact asa cum ne invata Hristos.”

Iti dai seama ca in felul acesta se formeaza Biserica slavita a lui Dumnezeu? Nu vor mai fi abatuti, nu vor mai fi descurajati, nu vor mai exista persoane care sa se planga. De ce? Pentru ca pastorul si-a inteles datoria si a condus pe membrii sai catre implinirea misiunii. Pastorul a inteles ca Dumnezeu a incredintat misiunea de evanghelizare oamenilor nu pentru ca Isus nu ar fi putut sa o faca, ci pentru a oferi o oportunitate oamenilor sa creasca spiritual, angajandu-se in acesta lucrare. Dar serva Domnului este mai directa cu privire la acest subiect. Iata un citat, il gasim in cartea Servicii Crestine pg. 88 (ed. sp.):

“Pastorii nu ar trebui sa faca lucrarea care apartine Bisericii, impiedicand in felul acesta ca altii sa-si indeplineasca datoria. Pastorii au datoria sa-i invete sa lucreze in Biserica si in afara ei.”

In originalul englez ideea centrala a acestui citat este mai puternica, pastorilor le este interzisa lucrarea pe care trebuie sa o faca membrii. Biserica are nevoie sa creasca si daca nu se angajeaza in indeplinirea misiunii, nu va creste. Iata ce ne spune cartea Lucratorul crestin pg. 211 (ed. sp.):

“Invata pe pastori, ca pentru a ajuta Biserica sa creasca spiritual trebuie sa o indemne sa-si asume responsabilitatea pe care Dumnezeu le-a dat-o, responsabilitatea de a conduce sufletele catre adevar. Acei care nu-si indeplinesc datoria trebuiesc vizitati si sustinuti in rugaciune. Nu transmiteti membrilor falsa idee ca ei trebuie sa depinda doar de voi, ci invatati-i mai bine cum sa-si puna la lucru talantii in lucrarea de marturisire a adevarului. Lucrand in felul acesta vor avea asigurata colaborarea ingerilor ceresti si vor obtine o experienta care le va mari credinta si o puternica incredere in Dumnezeu.”

Adica, din punctul de vedere al lui Dumnezeu responsabilitatea implinirii misiunii este bine definita. Membrii bisericii trebuie sa se roage, sa studieze Biblia in fiecare zi si sa aduca pe altii la Hristos. Aducand o persoana, apoi va aduce alta si iar alta etc... Daca n-o va face, va fi condamnat la moarte spirituala. La fel ca si un copil care mananca, mananca, mananca...dar nu respira, nu se misca, sau in cel mai bun caz mananca si respira dar nu umbla, nici nu se misca, atunci cu siguranta ca va ajunge sa se ingrase atat de mult incat va muri de un infart.

Pe de alta parte lucrarea pastorului este alta si anume aceea de a invata, de a educa, a inspira, a pregati si echipa pe membrii bisericii. Cu alte cuvinte, sa pregateasca Biserica pentru a se intalni cu Isus, o Biserica sfanta, slavita, fara pata, fara zbarcitură. Iar aceasta lucrare nu va putea fi facuta de la amvon. Adesea se crede ca prezentarea unui seminar pentru lucratori biblici, prezentat in sabat dupa amiaza, sau un curs pregatitor pentru misionari timp de trei sfarsituri de saptamana, este suficient ca si pregatire si instruire pentru un an intreg. Nu, nu este asa! Lucrarea de invatare este o lucrare personala, un proces care dureaza ani. Nu se poate realiza intr-un sabat, intr-o luna, ci un proces care adesea cuprinde toata viata. In timp ce invatam, continuam sa crestem, iar aceasta nu inseamna sa dai cursuri pentru 40 de persoane, pentru ca misiunea nu apartine doar pentru cativa, ci intregii biserici si fiecarui membru in parte, pentru ca toti au nevoia sa se salveze. Misiunea este cheia cresterii. Nu este o optiune, nu doar pentru cei care au timp sau care au primit anumite talente, ci pentru toti membrii Bisericii.

Iata-ne ajunsi si la ultima parte a studiului unde ne arata procesul invatarii. Cum se invata? In diferite feluri. Se invata observand, actionand, atat prin esecuri cat si prin succesuri. Observarea este metoda cea mai frecventa de a invata. Profesorul vorbeste sau face, iar elevii observa si invata. Eu as spune ca observarea este primul pas in invatare. Dar este o adevarata tragedie daca elevul ramane doar la acest nivel de studiu. Se afla in pericolul de a deveni doar un bun teoretician, care va avea capacitatea sa dizerteze cu elocventa pe marginea subiectelor, dar care in ceea ce priveste practica este un total dezastru. Acesta este pericolul care ii paste pe membrii Bisericii. Ei pot deveni la randul lor atat de pregatiti incat se pot gradua, pot obtine diplome si doctorate in teologie, pot fi scriitori faimosi care publica multimi de carti in domeniu. Dar acestia in realitate nu stiu ceea ce este o aplicatie practica, si nici o data nu au ajutat la cresterea Bisericii, cu toate ca detin titluri, portofolii, si reprezinta o autoritate in materie. Numai ca teoria nu inseamna misiunea, nici observarea, nici studierea, nici cele mai bune metode pedagogice nu sunt misiune, ci numai actiunea reprezinta complementul indiscesabil al teoriei, a intra pe campul de lupta, a te imbraca cu uniforma, a te infrunta zi de zi cu obtinerea tintelor in implinirea misiunii Bisericii.

Isus invata in acest fel si conducea pe ucenici pe camp si le spunea sa priveasca la crinii de pe camp, pentru a invata de la ei sa nu se ingrijoreze. Apoi ii lasa singuri pe mare pentru a-i ajuta sa aplice ce au invatat, ii indemna sa priveasca campurile albe gata pentru seceris, iar apoi ii trimitea din cetate in cetate sa predice Evanghelia.

Dar observarea si actiunea nu sunt singurele metode de a invata, de asemeni sunt necesare infrangerile si victoriile, dar mai ales infrangerile, pentru ca adesea cand avem succes, uitam sa invatam si in scurt timp va urma esecul. De aceea in durere se invata foarte mult, se varsa lacrimi care vor ajuta la evitarea greselilor viitoare. Si cu Pavel s-a intamplat la fel. Cand s-a dus la Atena, a predicat mesajul apeland la ratiune si logica. Acelor minti secularizate ale timpului, le-a vorbit in cuvinte elevate, cu care credea ca ii va impresiona, inclusiv a citat pe unul dintre cei mai faimosi scriitori ai lor. Si care a fost rezultatul? Un esec total. Dar acesta greseala, in loc sa il descurajeze, l-a facut sa isi schimbe tactica. Ajungand in Corint a zis: “voi predica doar pe Isus, si acesta rastignit. “

Stii dragul meu, as putea incheia aici, dar nu o voi face inainte de a-ti spune ca nu foloseste la nimic sa pregatesti, sa capacitezi Biserica, daca nu asezi in mainile ei si uneltele necesare pentru indeplinirea misiunii: Biblii, DVD, casete video, studii biblice. Cum vei trimite o armata inspirata, motivata, pregatita, care cunoaste cele mai bune tactici de razboi, daca nu le pui in maini pusti si munitie. Fara acestea ii trimiti direct la moarte. Iar atunci noi cum putem porni in misiune fara materiale? Bine ca sunt bani pentru atatea actiuni si activitati, dar cand vine vorba sa cumparam Biblii, studii biblice, reviste, carti, bugetul nu este suficient.

Trebuie sa stii dragul eu ca doar acele biserici cresc, si anume acelea care pregatesc corespunzator pe membrii lor si investesc cat mai mult pentru materiale misionare. Acele biserici, nu cresc pentru ca au multe botezuri, ci pentru ca investesc, investesc, investesc. Investesc in oameni si materiale. Iti doresc ca biserica ta sa fie una dintre acelea care investe si creste in aceeaasi masura.

Dumnezeu sa te binecuvanteze.

Traducere Gertrud Radu
Tehnoredactare Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/